

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra Afklaring (Danske Klassikere)

Citation: Knudsen, Jakob: "Gjæring Afklaring", i Knudsen, Jakob: *Gjæring Afklaring*, udg. af Poul Zerlang , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1988, s. 259. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj01val-shoot-idm140346604441552/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Gjæring Afklaring

ikke holde det ud. Skulde vi ikke hellere danse. – Maa vi, Fru Dalsgaard, – improvisere et Bal?»

«Ja, saa gjerne, kjære Frøken Woltersien – men Musik?»

«Naar Hr. Høllum spiller sine Folkesange i lidt hurtigere Tempo – –»

Frøken Rebekka havde været nærved at paadrage sig Uvilje hos flere af de unge Herrer ved sin Ufølsomhed overfor Høllums Sang – hun kunde vanskelig have valgt noget virksommere Middel til at fordrive den med end dette. Særlig Hr. Jakobsen var ivrig; sammen med Esby og Frydensberg fik han i en Fart Stolene sat tilside, – og Høllum lod en flot, polsk Mazurka bruse hen over Tangenterne.

Det saae et Øjeblik ud, som om Frøken Woltersien ingen Kavaler skulde have faaet til den første Dans – alle havde bestemt sig til at naa hende ad en Omvej. Saa bukkede Karl for hende.

Han havde staaet fortabt i Tanker over disse besynderlige Ord om den store, uforglæmmelige Tid, som hun nylig havde sagt. – Nu vaagnede han op, idet han holdt hende i sine Arme. – Ja, han kunde jo vide i Forvejen, at hun maatte danse godt, saadan som hun var bygget, – alligevel var der ligesom Overtaskelse blandet i Skjønhedsglæden ved at see og fornemme det. Det havde gjort saadan et pinlig sjælsfættigt, overkultiveret Indtryk paa Karl, det, at hun ikke brød sig mere om Folkesangene, hun var blevet saa fremmed for ham; – men denne Dans var rigtig og Kunst, som der var Natur i, den skjønneste sanselig-sjælelige Virkelighed.

«Du danser jo storartet,» hviskede hun pludselig ganske nær ved hans Kind.

– Han blev et Øjeblik svimmel af Lykke. Det var, som han skulde føre hende midt ud paa Gulvet og raabe: hun er min, – *hun, hun* er min!

Var det nu Fejghed, at han ikke gjorde det? tænkte han.

Nu dansede Esby og derefter Hr. Frydensberg med Rebekka. Jakobsen kom lige efter Frydensberg, men hun bad om Opsættelse og gik hen til det Vindu, Karl stod ved.

«Kunde vi ikke aabne det en lille bitte Smule,» sagde hun, «det bliver straks for varmt herinde.» Han aabnede det paa Klem, og hun traadte hen foran ham og lod Kjøligheden strømme ind over sit Ansigt. – Der var dunkelt derhenne ved Vinduet; han stod imellem hende og de Andre med Ryggen til Selikabet. Hun bøjede Hovedet

tilbage og trykkede sin hede Tinding imod hans Kind. – »Hvor jeg elsker Dig! hvor jeg elsker Dig!» hviskede han uden at turde bøje sit Hoved ned imod hendes for ikke at røbe hende.

Hun gik hen til Ellen og sagde noget til hende. Straks efter nærmede de sig begge Hellum, som stadig spillede.

«Jeg har bedt Frøken Nordbye om at afløse Dem et Øjeblik, Hr. Hellum, og maa jeg saa ikke udbede mig min sidste Dans med Dem – inden jeg gaar.»

Hellum dansede ganske forunderligt; – hans uforholdsmæssig lange Overkrop kontrasterede særlig i Dansen paa den besynderligste Maade til de korte Ben. Men det saae virkelig ud, som han ikke førte saa daarligt.

Da de sluttede, sagde Frøken Woltersien: »maa jeg nu sige Dem Farvel med det samme, Hr. Hellum, og mange Tak for Deres Sang. Jeg er saa kjed af, at jeg ikke har mere Sans for den Slags Musik. – jeg har blot paa Fornemmelsen, at Deres Sang var en Præstation af meget høj Rang.»

«Vi følger alle Frøken Woltersien hjem, ikke sandt?» sagde Hr. Frydensberg.

Det var straks enstemmig vedtaget.

Først paa Gaden opdagede man, at Hr. Jakobsen ikke var med.

«Han er nok gaaet i Seng uden at sige Godnat.» sagde hans Ven Esby og skjød Øjenbrynene højt i Vejret, »fordi han sletikke fik danset med Frøken Woltersien.»

Et Par Dage efter Rebekkas Besøg sagde Karl til Hellum, da de gik hjem fra Teglgårdstræde: »Mon det nu er, fordi Frøken Woltersien er for moderne i sin Maade at føle paa, at hun ikke har Sans for Folkesangene – for den folkelige Digtning.»

«Hvorfor det?» spurgte Hellum ganske kort.

«Ja, hvad, hendes Tankegang er jo vel ogsaa pantheistisk, selv om det er paa en helt anden Maade end Dr. Fensmarks.»

Men Hellum var stum. Han vilde sletikke ind paa det Spørgsmaal. Og det uagtet Modsætningen mellem den naturligt-folkelige og den naturalistisk-pantheistiske Livsfølelse var et Emne, han ellers aldrig kunde blive træt af at tale om. –